

Sygn. akt III Ca 1470/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędziowie: SO Leszek Dąbek (spr.)

SR (del.) Anna Hajda

Protokolant Aneta Puślecka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko L. L. (1)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt I C 1657/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

SSR (del.) Anna Hajda SSO Tomasz Pawlik SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1470/13

UZASADNIENIE

Powód P. S. w pozwie skierowanym przeciwko L. L. (1) żądał pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 09 1992r. Sądu Rejonowego

w S. w sprawie I Nc 70/92 opatrzonego klauzulą wykonalności tegoż Sądu z dnia 8 12 1992r. – w zakresie dotyczącym powoda oraz zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że roszczenie uległo przedawnieniu na podstawie art. 125 k.c., gdyż bieg przedawnienia rozpoczął się w 1992r., a egzekucja przeciwko powodowi została wszczęta dopiero w roku 2012r.. Wszczęcie egzekucji przeciwko drugiemu z dłużników solidarnych tj. M. P. nie przerwało biegu przedawnienia wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym względem powoda.

Pozwany L. L. (1) wnosił o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Zarzucał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu w sprawie I Km 306/92 toczyło się przeciwko obojgu dłużnikom tj. M. P. i P. S. o czym świadczą składane w jego toku wnioski. Skoro egzekucja była wszczęta i prowadzona przeciwko powodowi P. S., to bieg przedawnienia został przerwany. Nadto przerwaniem biegu przedawnienia skutkowały również inne czynności podejmowane przez pozwanego w toku postępowania egzekucyjnego w celu bezpośredniego dochodzenia i zaspokojenia roszczenia m.in. wnioski o ponowne wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w wyroku z dnia 28 05 2013r. oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia stwierdził, że podejmowane przez pozwanego czynności tj. składane skargi na czynność komornika, wnioski o wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego czy też kolejnego tytułu wykonawczego były czynnościami przedsięwziętymi bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z akt egzekucyjnych I Km 306/92 bezsprzecznie wynika, że wierzyciel L. L. (1) wniósł w dniu 10 09 1992r. o wszczęcie egzekucji również przeciwko dłużnikowi P. S., co zgodnie z art. 123 § 1 k.c. skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia. Okoliczność, że wszystkie działania przeprowadzone przez komornika dotyczyły drugiego z dłużników – M. P. pozostaje bez wpływu na fakt, że czynność w postaci złożenia wniosku wszczynającego egzekucję obejmowała również powoda P. S., co skutkowało przerwaniem biegu przedawnienia w stosunku do niego na podstawie art. 123 § 1 k.c. Nadto Sąd pierwszej instancji zważył, że postępowanie egzekucyjne względem tego dłużnika nie zostało umorzone - postanowienie z dnia 8 11 2004r. go nie dotyczy, a zatem w tym zakresie postępowanie pozostaje w toku. O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **powód P. S.**, który wnosił o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu za obie instancje. Zarzucał, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulacje:

- art. 123 k.c. w zw. z art. 125 § 1 k.c. w zw. z art. 823 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, gdyż umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło

z mocy prawa najpóźniej w dniu 10 12 1993r. a 10-letni termin przedawnienia zgodnie z art. 125 § 1 k.c. upłynął w dniu 10 12 2003r.,

- art. 823 k.p.c. przez przyjęcie, że umorzenie postępowania egzekucyjnego

na podstawie art. 823 k.p.c. następuje wskutek wydania przez komornika sądowego postanowienia, podczas gdy skutek taki następuje z mocy prawa,

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 823 k.p.c. przez naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego a w konsekwencji przyjęcie, że postępowanie egzekucyjne względem powoda nie zostało prawomocnie umorzone i pozostaje w toku, podczas gdy zostało ono umorzone z mocy prawa w dniu 10 12 1993r., 10-letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych w tytule wykonawczym upłynął 10 12 2003r. a postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte przeciwko powodowi 6 06 2012r., co przesądza o konieczności pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności,

- art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i odmowę przyjęcia,

że upłynął termin przedawnienia, co skutkuje niemożnością prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Pozwany L. L. (1) domagał się oddalenia apelacji i zasądzenia na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, podnosząc że rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powoda przyjmując, że mają one źródło w regulacji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w części dotyczą faktów bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają swoją podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale, którego ocena jest wnikliwa, logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

W ramach zarzutu naruszenia podstawy faktycznej orzeczenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 823 k.p.c. skarżący w istocie kwestionuje zawartą w ocenie prawnej ustalonego stanu faktycznego ocenę prawną stanu postępowania egzekucyjnego w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt I Km 306/92.

Dlatego w tym zarzucie w istocie kwestionuje on dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego, stąd też nie ma on wpływu na powyższą ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest również prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb. U.z 1935r. poz. 496).

Powództwo ma oparcie w regulacji art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i w kontekście jego podstawy faktycznej jego zasadność jest uzależnione od wystąpienia przedawnienia świadczeń zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego w nakazie zapłaty Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 8 09 1992r. w sprawie o sygn. akt I Nc 70/92.

Stosownie do regulacji art. 118 k.c. termin ich przedawnienia co do świadczeń głównych wynosi 10 lat, zaś do zasądzonych im odsetek ustawowych od świadczeń głównych trzy lata, przy zgodnie z regulacją art. 123 § 1 pkt 1 k.c. terminy te ulegają między innymi przerwaniu przez każdą czynność podjętą przez wierzyciela w celu egzekwowania tych roszczeń.

Przed upływem tych terminów pozwany L. L. (2) w dniu 10 09 1992r. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu wniosek datowany na dzień 31 08 1992r. o wszczęcie egzekucji należności wskazanych w powyższym tytule wykonawczym, w którym jako dłużników wskazał M. P. i powoda P. S., a następnie w sposób identyczny określił dłużników w ponowionym wniosku z dnia 10 12 1992r.

Egzekwowane świadczenia wynikały z prowadzonej przez M. P. i P. S. działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej, której majątek został faktycznie przejęty przez M. P., w konsekwencji czego Komornik skierowała egzekucję do jej majątku.

Nie zmienia to jednak faktu, iż postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte przeciwko obu dłużnikom solidarnym, w tym także przeciwko powodowi, a nie tylko - jak podnosił skarżący - przeciwko M. P., a pozwany miał tylko zostać wskazany we wniosku jako dłużnik solidarny (między innymi znalazło to formalne odzwierciedlenie skardze pozwanego na czynności komornika

z dnia 15 06 1994r. oraz w oznaczeniu sprawy Sądu Rejonowego w Bytomiu

o sygn. akt I Co 45/94, gdzie jako dłużnika obok M. P. wskazywano również powoda).

Stosownie do mającej w tym postępowaniu zastosowanie regulacji

art. 823 k.p.c. postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy prawa między innymi w sytuacji, gdy wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej

do jego dalszego prowadzenia, tj. wtedy gdy nie zgłosił on wniosku koniecznego do kontynuowania przez organ egzekucyjny egzekucji (w sprawie nie ma zastosowania druga przesłanka umorzenia postępowania, gdy wierzyciel nie zażądał podjęcia postępowania w ciągu roku od jego zawieszenia).

Prowadzona do majątku M. P. egzekucja okazała się bezskuteczna, czego konsekwencją było **skierowanie przez pozwanego do Komornika pisma z dnia 11 10 2002r. w którym oznaczając jako dłużników powoda i M. P. domagał się od Komornika wystąpienia do ZUS, Urzędu Skarbowego oraz Wydziałów Komunikacji i Geodezji o udzielenie informacji dotyczących obydwu wymienionych w piśmie dłużników, w tym także powoda (k- 87 akt I Km 306/92).**

Zostało ono zrealizowane tylko w stosunku do M. P. i wobec bezskuteczności podjętych czynności Komornik sporządził w dniu 9 11 2004r. postanowienie, w którym wskazując ją jako dłużnika stwierdził, że „postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z mocy samego prawa w całości” oraz ustalił koszty postępowania egzekucyjnego i polecił je doręczyć M. P. oraz wierzycielowi.

Abstrahując od oceny zasadności tego postanowienia, użytego w nim sformułowania „w całości” (dotyczyło ono tylko postępowania prowadzonego przeciwko M. P.) oraz jego prawomocności (nie doręczono go powodowi), to niewątpliwie nie odnosiło się ono do części postępowania prowadzonego przeciwko powoda, stąd też należy za Sądem Rejonowym przyjąć, że dotychczas nie doszło do umorzenia postępowania w stosunku do niego, ewentualnie przyjmując, że potrzeba skierowania egzekucji do majątku powoda powstała po zakończeniu postępowania egzekucyjnego do majątku M. P. można rozważyć, czy do umorzenia postępowania w stosunku do powoda nie doszło z mocy prawa z upływem roku po wydaniu powyższego postanowienia, tj. w dniu 9 11 2005r.

W pierwszym przypadku wobec niezakończenia wobec powoda prowadzonego przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt

I Km 306/92 w dalszym ciągu występuje przerwa w biegu terminu przedawnienia spowodowana wszczęciem tego postępowania, zaś w drugim, co prawda termin ten rozpoczął ponownie biec, lecz nie upłynął on przed wszczęciem w dniu 6 06 2012r. postępowania w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 1290/12.

Niezależnie zatem od tego, którą z tych ocen się podzieli, dotychczas

nie doszło do przedawnienia świadczeń zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego w powyższym nakazie zapłaty, przez co w świetle wskazanej na wstępie regulacji prawnej powództwo jest bezzasadne.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacja powoda jest nieuzasadniona.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o regulację art. 98 § 1, 3 k.p.c., § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490), biorąc pod uwagę, iż powód uległ w całości w postępowaniu odwoławczym

i powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Tomasz Pawlik SSO Leszek Dąbek